

הקן להתחדשות קהילות בישראל

אחד של חיים במהרה הישראלית

הגדולה והגבורה – על אידאלים וחזון ועל יומיום של שגרה...

דף מבוא והשראה לסדנת ניהול זמן

מעשה בראשית, מעשה ד' אחד, יעירו אותנו לדעת כי כל המציאות כולה היא מעשה אחד אף שרבו מאד פרטיו, רבוא רבבות עולמות גשמיים אשר אין ספורות למו, והמון ברואים רוחניים לאין תכלית, עם המון מסבותיהם תנאיהם וצדדיהם, כולם יחד מתקשרים בקשר אחד, עד שאם היינו יכולים להציץ באור הגדול של כל המציאות כולה, הי' נגלה לנו איש אחד בגשמותו ורוחניותו, כאשר יאתה לאדון אחד להיות כל פזוריו הנראים לנו ממעשיו, לא ניצוצות אורה נפזרות כי אם אבוקת אורה משולבת ביחש נעלה ונשגב. ותחת אשר על פי הידיעה של כל פרט ופרט מהיצירה הגדולה בפני עצמו, נאמר שרבו מעשיו, "מה רבו מעשיו ד'", בשומנו אל לב מציור מעשה בראשית שכל אלה המון הפרטים, שכל כך מתפללים אנו על הודו ונוראתו של כל אחד בפני עצמו, הם מקושרים זה על זה כערך גוף בעל אברים רבים, ומכונה נוראה שאין קץ לפליאתה, המורכבת מהמון חוליות אין קץ, אז לא נאמר כי רבו המעשים. אבל יותר מזה נשתומם שגדלו מאד, עד שכל הגדולות שאנו מציירים הכל אין ואפס הוא לגבי גדולה זאת של כל המעשה אשר עשה ד' מראש ועד סוף, ע"כ הגדולה היא מעשה בראשית. וכאשר יצבור לו האדם בדעתו חלק גדול מהמציאות, וישיג כח התקשרותו בכל פרטיו וכחותיו אלה עם אלה, ועם זה לא תדע עוד נפשו לפתור החידות הרבות שיראו לו בהמון חכמתך היצירה, כ"א כל שיוסיף דעת עוד יוסיף פליאות על פליאות. ומהי סיבת הדבר? כי הפתרון של המציאות לא יוכל להיות כי אם בהבנה שלמה של כל כללה, כיון שהיא כולה דבר אחד גדול, וזהו נעלה ממחשבת כל הוגה וכל חושב. (עין איה, ברכות, ט, ש"ד)

"והגבורה זו יציאת מצרים וכה"א ויראו ישראל את ה' הגדולה" ברכות נח א

לעומת הגדולה שהיא ההצטיירות הכללית של כל המעשה אשר עשה האלהים, תבוא הגבורה להודיע שעם כל הכללות של הגדולה הזאת יש השגחה מפורטת, שכל פרט ופרט בפני עצמו מוצא מקום בערכו המיוחד. ורק על פי הגבורה הגוברת מכח הגדולה הכללית הרחבה עד אין קץ, להשפיע שלמות להשלים את כל דבר פרטי על פי צביונו המיוחד לו, מתפרד כל דבר להיות לו מקום וערך בפני עצמו, וזאת הגבורה היא המניעה להציב גבולות עמים, להבדיל גוי מגוי ולהוציא גוי מקרב גוי, להפלות בין ישראל לעמים, למען יוכל כל עם למצוא ערכו הפרטי על פי כשרונותיו המיוחדים שבגבורתו הפרטית. וזאת התכונה באה להיעשות ע"י יציאת מצרים, שהורמה מעלת ישראל בתור עם לבדד מושגח במספר ומנין לפרטיו, למען יהי' למופת על שמירת הסגולה בדרך ישרה לכל עם ועם

הקרון להתחדשות קהילות בישראל

אחד של חיים בחברה הישראלית

על פי ערכו. וכדי להצטרף יחד גם כן לעבודת הכלל כולו כל ברואי בצלם אלהים, **בהבנה כזאת יראה יד ד', היד המחולקת לאצבעות, שכולם פועלות כ"א מהנה לשימושה המיוחד לה, והכל עולה אל מקום אחד ומטרה אחת.**

מהי הגדולה ומהי הגבורה לפי דברי הרב קוק בפסקה זו?

מה מוסיפה הבנת מושגי הגדולה וגבורה לעבודתך היומיומית כרכזת קהילה?

משלי ג ו': בכל דרכיך דעהו

צריך לבקש את הקב"ה בתוך הדרכים שהוא מתנהג בהם: כשהוא עוסק בתפלה, אז יבקש את הקב"ה בהבנת עניני תפלתו וכוונה רצויה באמונת הלב באותם הענינים של תפלתו, ולא יבקש את הידיעה בשעה ההיא בענינים אחרים, כי כיון שהוא עוסק בעבודה זו, הקב"ה כביכול שורה מצדו בזו העבודה דוקא, ובה ימצאנה ולא במקום אחר.

וכשהוא עוסק בתורה, יידע שימצא את הקב"ה בהיותו מעמיק ומעיין להבין דבר על בוריו ולזכור ולשנן היטיב, ובה הוא יודע אותו ית' בתורתו ולא באופן אחר, כי בשעה זו הוא מתגלה בעבודה זו.

וכן בהיותו עוסק בגמ"ח להיטיב לחברו, אז יבקש את הקב"ה רק בהעמקת עצה איך להיטיב לו טובה גדולה הגונה וקימת. וכן בכל הדברים שעושה, הרי באמת אין דבר בעולם שאינו לכבודו יתברך, 'על-כן כל מה שעושה יהיה הכל דברי מצותו ורצונו, ויבקש בהם את שמו יתברך, כששתדל בכל שכלו וכחותיו לעשות את מה שהוא עושה בתכלית השלמות בכל צדדי השלמות, ונמצא שהוא יודע את השם יתברך בכל הדרכים.

הוספה מכתב יד קודשו: "כשאדם פועל איזה דבר של שלימות, בין במחשבה, בין במעשה, צריך לשמוח בחלקו ולא ירדוף אז אחר דבר אחר, כי כל העולם כולו מתקפל לפניו אז דווקא בפרט זה"

כיצד משפיעה הבנת המגמה הכללית והחיבור אליה לעמדה הנפשית בעת

ביצוע הפרטים?

הקן להתחדשות קהילות ישראל

אחד של חיים בחברה הישראלית

"ואל יפסיע פסיעה גסה, דאמר מר פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם,

(ברכות ו נט)

פעולות הגוף ותנועותיו מורים על תארי הנפש וכוחותיה, וכן הם מטביעים פעולתם על הנפש. והנה משתנות דעות בני אדם על דרך העמל באמצעים המגיעים אל כל תכלית. האדם הבלתי שלם בשכלו ומדותיו ולא קנה דעת את ד' על מדה נכונה בנפשו, יהי' בנפשו רב המרחק בין התכלית להאמצעים, עד שאם ישא נפשו לאיזה תכלית תהיה כל מערכת האמצעים עליו למשא כבד, ותקצר נפשו מסבלם, וימהר בהם בחפזון נמרץ ונפשו לא תדע שלו. כי אם הומה הוא אל קיבוץ ההון, הנה ישים תכליתו בקיבוץ איזה סכום שמתאוה, יאבה לחתור בכל עז להגיע אל תכליתו, והעסק באמצעים יהיה לו לדבר שבא לו שלא ברצונו. ממצב נפשי כזה בא גם בתנועות הגוף פסיעה גסה, שנפשו המורגלת לבלתי מצוא חפץ בעסק האמצעים, מורגלת היא ג"כ לצייר כל מטרה בסגנון כזה בערכם של האמצעים, ע"כ ייגע את עצמו להפסיעה פסיעה גסה כדי להסיר מעליו עסק האמצעים. אמנם האיש השלם, שיודע אמיתת מציאותו באשר הוא אדם מצטרך אל המון פעולות, יכיר בכולם תכלית נשגבה, והוא העסק בההבאה את עצמו אל שלימות נפשי וכל מין שלימות. כי העסק והעבודה שהוא פועל על מהלך השלימות ראוי שיהיה חביב ורצוי אל האדם מצד עצמו, ע"כ הוא מוצא תמיד מנוחה בכל פעולותיו, וע"ז נאמר בכל דרכיך דעהו, ומזה בא מעמד תנועת הגוף ג"כ במנוחה, שאינו מפסיע פסיעה גסה.

מטלה גוררת מטלה ויש תחושה שהרכבת דוהרת ושקשה להספיק את המירוץ...נסי לחשוב על תחנות ועוגנים במציאות – שיעזרו לך "לרוץ בנחת..."